

2016. december 18. – Advent 4. vasárnapja

Mt 1,18-24 – Harmadik üzenet: a nyitott emberben megszületik Isten

Mária egy egyszerű, kedves lány volt. Szeretetlenben nevelték a kor szokása szerint, és természetesen arra a női szerepre, amely a férj és az anyaság körül forgott, mint egyedüli szerep ott és akkor egy nő számára, az élet természetes rendjeként. Ebbe a vágyott rendbe váratlanul kívülről beleszóltak, ha úgy tetszik, kibillentették őt a földi rendből és megszokásból. Erre az emberek általában rosszul reagálnak. Mária nagysága abban is rejlik, hogy ebben a kibillentettségben is megtalálta a nagyszerűt, azaz, hogy fia lesz. Nem harcolt ellene, nem szégyenkezett, elfogadta és befogadta. Ahogy a szöveg is írja: Isten Lelkét. Mária így archetípusa annak, hogy milyennek kell lennünk, ha kibillen bennünk a megszokott, vágyott rend. Nyitottnak, várakozónak kell lennünk – ahogyan ő volt.

Mit kellett tennie Máriának ehhez a befogadáshoz? Le kellett bontania a szokások, félelmek páncélját. És akkor a Lélek „birtokba” vette őt. A mi életünk is ezen fordul. Birtokba tud-e venni bennünket a Lélek. És ha nem, miért nem? Képes-e az ember túllépni jelenkori önmagán? Azt hiszem a kereszténységnek – és az egész emberiségnek – az lenne a legjobbat, ha ki-kí ott, ahol van, erről beszámolna, és egymást erősítenék ebben. Nézd! Nekem így sikerült előbbre lépnem.

Olcsó lenne azt mondani, hogy az önzést kell elhagynunk. Ez az út sokkal mélyebb, egzisztenciálisabb, és sokkal tudatosabb belső utazást kíván. Az ember az önérvényesítés és az önazonosság kettős vágyának szorításában él. Miért utasítja el Jézus a kereszten a légiónyi angyalt? Pont ezért, mert az önérvényesítés (Isten vagyok, mindent megtehetek) és az önazonosság (vagyok, aki vagyok) kettős szorításában ez utóbbit lehet csak választani. Tehát *először* meg kell fogalmaznunk a saját önazonosságunkat.

Másodszor fel kell ismernünk, hogy az az érzelmi nyereség, amit mások kritizálása, másokban hibák, folyamatos ellenségkép keresése, panaszkodás jelent, sehova sem vezet. Ugyanakkor önmagam felmentése, önmagam felértékelése is ennek a hamis útnak a része. „Én nem olyan vagyok, mint az a szegény asszony” – mondjuk, érezzük mi is az élet számos szituációjában.

Jézusnak a János-evangéliumban kifejtett isten- és emberképe egészen más. Isten nem különül el tőlünk, és mi sem egymástól. A teremtettség által minden egy. Legyünk mindannyian egyek! Ez az egység kultúrája. Az elkülönülés kultúrája – az önzés kultúrája – a mai kor találmánya, és egyben tragédiája. Légy atomizált, adja ki a parancsot a fogyasztói világ – minden természetes egységbe (család, közösség, nemzet) bele kell hatolni, és atomizálni kell. Az atomizált egyedeket aztán lehet manipulálni.

Harmadszor. Nem lehet tagadni, hogy vannak olyan dolgok, amelyek rosszul esnek, amelyekről azt érzem, hogy bántanak, meghatároznak, amelyeknek áldozata vagyok. *Tolle* úgy fogalmaz, hogy egy fájdalomzsákot cipelünk életünk során, és örömmel pakoljuk bele a fájdalmainkat, szenvedéseinket, és azonosulunk ezzel a zsákkal (sokszor a keresztényekre jobban jellemző ez). Amíg a fájdalomzsákot le nem tesszük, ugyancsak kevés esélyünk marad a Lélek befogadására. És nem mi nem férünk be a szűk kapun (vagy át a tú fokán), a zsákunk miatt akadunk fenn.

Mária önazonos maradt, megvalósította az egységet, és letette a fájdalomzsákját.

Garay András, *Dunakeszi*